

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A megosztott csend**

1. A megosztott csend

Szél-Kata

A sziréna éles, fémes visítása végighasított a dinamoterem csövein. A hajtókarok lendülete lassulni kezdett, ahogy a műszakszünet elrendelt percei megállították a csikorgó fogaskerekeket. Alinda azonnal lelépett a pedálról, de a lábai annyira remegtek a kimerültségtől, hogy majdnem a hideg acélpadlóra roskadt.

János-g534 óvatosan lecsatolta a hámat a válláról. Arca szürke volt a rászakadt terheléstől, homlokán sűrű izzadságcseppek gyűltek össze, mégis azonnal a nagymama felé fordult. A mennyezeti vezetékek veszélyesen vibráltak felettük, a túlterhelt hálózat halk, fenyegető sercegéssel töltötte meg a teret.

– Ezt be kell vennie – suttogta János, és a zsebéből előhúzta a saját felbontatlan szintetikus fejadagját. Szaggatottan beszélve az öregasszony nyirkos tenyerébe nyomta a tubust. – Szüksége van rá.

– De a te adagod... – dűnnyögte a nagymama riadtan, miközben a fejük felett szikrázó kábeleket figyelte. – Neked is kell az energia, fiam.

– Ha maga kidől, minket is leállítanak – vágta rá János csendesen, bár az Alindára tett gyors pillantása elárulta az igazi mozgatórugót.

Alinda megérintette János nyirkos karját. A lány szeme tágra nyílt a félelemtől, de a gesztus mögött megbúvó önzetlenség olyan tisztaságot hordozott, amit a kolónia mérnöki kézikönyvei nem tudtak kiszámítani. Ebben a gépies világban, ahol minden kalóriát szigorúan számon tartottak, egy adag étel átadása jelentette a legmélyebb emberi választ.